

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 г 31/2016
18.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Љубица Милутиновић, у предмету предлагача З.Ј. из Д., Улица ..., одлучујући о приговору за убрзање поступка поднетом на основу захтева за заштиту права на суђење у разумном року, донео је дана 18.04.2016. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ приговор предлагача З.Ј., као недозвољен.

Образложење

Предлагач Ј.З. из Д., поднео је дана 13. априла 2016. године, Врховном касационом суду захтев за заштиту права на суђење у разумном року, који се односи на поступање Апелационог суда у Београду у предмету Гж 4639/2014. У захтеву је навео да је дана 07.04.2011. године као пуномоћник тужиоца поднео тужбу против Фонда СОВО ради ускраћивања дела пензије по одлуци Савезне владе од 05.01.2000. године, те да је донета првостепена пресуда којом је одбијен тужбени захтев тужиоца. Пресуду је примио 27.07.2014. године. Жалбу је подне 29.07.2014. године, и она је прослеђена Апелационом суду у Београду 12.09.2014. године. Указао је на прекорачење законских рокова како за израду пресуде тако и за достављање Апелационом суду. Пошто Апелациони суд у року од више од годину дана није поступио по жалби, поставио је захтев за заштиту права на суђење у разумном року у виду нематеријалне штете од 280.000,00 динара уз захтев за убрзање поступка у року од четири месеца.

Поступајући по приговору предлагача у смислу Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник Републике Србије“ број 40/15) Врховни касациони суд је донео одлуку да се приговор одбацује без испитног поступка.

О приговору је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова у суду у смислу члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да поступак по приговору води председник суда, који и одлучује о приговору, а годишњим распоредом послова он може да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучује о приговорима.

Према члану 6. став 2. наведеног закона приговор садржи обавезне елементе, између осталог пословни број судског предмета, а према члану 7. став 1. Закона странка подноси приговор суду који води поступак.

Одредбом члана 8. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се приговор одбацује ако одсуство неког обавезног елемента приговора онемогућава да се по њему поступа, или ако је преурађен, решењем против кога није дозвољена жалба, и то без испитног поступка.

Пошто пред Врховним касационим судом не постоји предмет по тужби предлагача, то је поднети предлог преурађен, и били су испуњени услови да буде одбачен без испитног поступка.

Ваља напоменути, да се право на правично задовољење може тражити у ситуацији када је приговор усвојен, а да странка није поднела жалбу, затим када је жалба одбијена уз потврђивање првостепеног решења о усвајању приговора и када је жалба усвојена у смислу члана 22. истог закона. Новчано обештећење странка може да тражи тужбом пред Основним судом у смислу члана 28. наведеног закона, те је и захтев за новчану исплату усмерен преурађено погрешном суду.

На крају, предлагач је поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року у своје име а као пуномоћник тужиоца у предмету у коме се тражи заштита права на суђење у разумном року. Право на заштиту права на суђење у разумном року у смислу члана 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, али не и пуномоћник у сопствено име. У конкретном случају није означна странка коју заступа З.Ј. који се појављује као подносилац захтева, те је и због тога изјављени захтев недозвољен.

Против решења о одбацивању приговора није дозвољена жалба у смислу члана 8. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Са изложеног, одлучено је као у изреци.

Судија
Љубица Милутиновић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба.